

Вие по-късно разбрахме, че той пише. А майка му знаеше. Понякога тя ни носеше тайно някои страници за четене. Той не обичаше да му се четат работите, преди сам да е почувствувал необходимост за обсъждане.

Обичаше много анекдотите, а не умееше да ги разказва. Сметеше се от сърце на най-простите.

Разкази е писал като студент. Тематиката не си спомням. Тогава не проявявах интерес към тях.

Мимо беше атеист. Беше съедновременно и много суеверен, голям фаталист. Не обичаше да започва работа във вторник и петък, а като че ли съд о така на седмо и на тринадесето число. На черква сме ходили по време на религиозни празници с големи обряди и се надсмивахме.

Д. беше мечтател. Когато се отдаваше на писателска работа, той се отказваше от средата си и заживяваше със своите герои. Единствен отдушник за него беше нашето общество.

Мимо беше от хората, които не лягат преди да са посветили часове на умствен труд. Това той е копирал от Ив. Харизанов. Тринадесет години живях с него. Пито една вечер той не си легна, без да посвети дългите си вечери на кабинетна работа. Мисля, че това повлия много на Mimo. Като студент той си почиваше с умствен труд от науките си.

За прототипове на "Поручик Бенц" не е ставало въпрос. Но мисля, че в нашия дом Mimo е могъл да намери материали за своите книги, да срещне прототиповете на своите герои. Ив. Харизанов беше общественик от много голям ранг. Всеки ден през дома му минаваха по 10-15 човека. Държахме едно момиче, което цял ден правеше кафетата. У нас идваха най-различни хора, предимно от македонстващите среди. Харизанов беше с много голям диапазон на работа. Затова може би Mimo беше наш постоянен гост.

Ив. Харизанов беше адвокат на Жак Асеов. Всичките дела на този търговец минаваха през него. У нас Димов е слушал истории за различни хора. Предполагам, че по-голямата част от героите, с които се наложи в "Тютюн" ги е намирал у Дван Харизанов. А най-големите обществени и лични истории тогава ставаха около тютюна, тъй като България излизаше на международния пазар с него.

Смятам, че Димов ненавиждаше чужденците, които тогава се разпореждаха с България. Той не можеше да асимилира обстановката, когато немците бяха нахълтали у нас. С Харизанов той не веднаж е споделял мъката си, че немците ни лъжат.